

Najprej se moramo spomniti

“Kaj iščeta?” (Jn 1,38)

Zgodba pripoveduje o triletni deklici. Njena mamica je bila ponovno noseča. Deklica je nestrpno pričakovala rojstvo dojenčka. Kmalu ko sta starša z novorojenim bratcem prišla domov, je deklica prosila, da bi smela biti kratek čas z njim sama v sobi. Staša sta s težavo pristala le zato, ker sta jo lahko nadzorovala prek bejbifona. Ko je deklica zaprla vrata, sta odhitela poslušat, kaj bo storila. Slišala sta deklico, kako tiho stopica prek sobe in šepeta malemu bratcu: “Pripoveduj mi o Bogcu – skoraj sem že pozabila.”

Ob tej zgodbi se nasmehnemo, a hkrati nam je neprijetno. Sporoča namreč, da takrat, ko smo majhni, zagotovo vemo, da prihajamo od Boga. A med odraščanjem začinjamo pozabljati: pozabimo, od koga izhajamo in v kom živimo.

Ta občutek naraščajočega pozabljanja, ko se bolj zavedamo sebe, je blizu zgodbi iz geneze, ko sta bila Adam in Eva odtujena od Boga in sta zaživela v izgnanstvu, vzhodno od raja.

Korak za korakom vsak od nas sestopa v svet, v katerem se ukvarjamo le sami s seboj. Slep postajamo za potrebe drugih in se potapljam v vase.

“Kaj iščeta?” To vprašanje Jezus postavlja dvema možema v današnjem evangeliju. In Jezus vsakoga izmed nas sprašuje isto.

“Pridi in boš videl.” To vabilo Jezus izreka vsem, ki iščejo drug način življenja.

Pridite, pravi, in pokazal vam bom pot, ki vas bo iz izgnanstva pripeljala domov. Pridite in pokazal vam bom način, po katerem boste postali to, kar ste v resnici. Pridite in popeljal vas bom na potovanje, med katerim boste

začeli živeti iz sebe navzven, namesto od zunaj vase.

Jezus govori o tem, kako se lahko znova rodimo; ne v kakšnem dramatičnem enkratnem dogodku, ampak skozi življenjski proces, ki vključuje rast novega srca v meni, novega pogleda na svet in vključevanja vanj.

Sveti Pavel govori o tem novem načinu kot o življenju v Kristusu. Vsi ga bodo opazili, ker se bo od ostalih ločil pa štirih glavnih značilnostih: svobodi, veselju, miru in usmiljenju. Vzniknil bo v naših srcih, ne v naših občutkih.

Beseda srce se v Svetem pismu pojavi preko tisočkrat. S to besedo označujemo tisto najgloblje v nas, tisti del nas, ki se še spominja, od koga smo izšli in v kom živimo. To je tisti del nas, ki si neskončno želi, da bi bila naša slepota ozdravljena, naša lahkota nasičena, naša boleost premagana in naša grešnost odpuščena.

V prvem berilu preroka Izaija smo slišali, kako je Bog neprestano klical Samuela. Dobra vest pa je tale: Bog še vedno kliče. Še vedno upa, da nas bo slišal, kako odgovarjamo skupaj s Samuelom: “Govori, tvoj služabnik poslušá.”

A da bi to lahko storili, moramo biti kot deklica iz zgodbe – spomniti se moramo in nato pasti na kolena.

avtor: T. Wolgamot

prevod: P. Grimani

<http://celebrationpublications.org>